

[Carsten Raft.]

ikke kan give noget som helst igen paa, for det er Kendsgerninger; Situationen er, som jeg har skildret den.

Ministeren siger, at jeg kom for Skade at sige, at vi var ret langt fremme med vore Forberedelser fra andre Institutioner. Ingenlunde! nej, jeg sagde dette for at stille det ganske tydeligt op, hvordan der overhovedet intet er gjort fra den højtærede Indenrigsministers Side, men gjort meget fra andre Sider, og jeg synes ikke, det klæder Ministeren at dække sig bag andres Arbejde. Ministeren har intet gjort, men der er Tusinder, ja, Titusinder af Mennesker, som har ofret deres frivillige Arbejde, og jeg synes ikke, det klæder Ministeren at dække sin fuldkomne Undladen bag disse Mennesker. Spurgte han de paagældende, vilde han vist faa at vide, hvordan de ser paa Ministerens Tøven, for der er Utilfredshed i disse Rækker i allerhøjeste Grad. Forholdet er det, at vi er for længst distanceret af alle Lande, som tidligere var bag efter os — og de var bag efter os, de fleste af dem —, og det vil nu tage urimelig lang Tid at faa disse Foranstaltninger ført ud i Livet, fordi alt det, der skulde sættes i Gang, ikke er foretaget; det hele maa laves, Instrukserne maa udgives, og alt dette vil komme til at tage overordentlig lang Tid.

Saa er Spørgsmaalet: hvornaar sker det? Ja, Ministeren henviste til — men uden Ret, efter min Opfattelse —, at han svarede paa Luftværnsforeningens Landsmøde. Her foreligger en Lov, som er givet med Tilslutning af samtlige Partier; denne Lov føres praktisk talt ikke ud i Livet; det maa da være tilladt inden for Rigsdagens Rammer at spørge den højtærede Minister derom. Det er en udentings Meddelelse, Ministeren har givet paa Luftværnsforeningens Generalforsamling. Det er *her*, vi har Lov til at spørge om Tingene og klar Ret til at faa Spørgsmaalene besvaret. Men hvornaar sker det? Ja, Ministeren siger, at ved den paagældende Lejlighed gav han Løfter derom, og jeg indrømmer, at de var alligevel saa faste, at Luftværnsforeningens Formand fremsatte Haab om, at der kunde være en Bevilling paa Finanslovsforslaget. Men der *var* ingen Bevilling. Jeg mener nu ogsaa, at i Realiteten var Ministerens Udtalelser meget svage, og at den Frist, Ministeren har sat, at naar A-Planerne var indkommet, vilde Ministeren gaa i Gang med Arbejdet, skyder det hele kolossalt ud, for, efter alt, hvad jeg ved, er der A-Byer, hvor man overhovedet ikke er gaaet i Gang, saa Ministeren kan vist dække sig under dette endnu et Aar. Men

man har vist Lov til at spørge: Hvorfor har man saa forlangt A-By-Planerne over et Aar efter, at Loven er vedtaget? Dette Aar er man i alt Fald forsinket, kun ved Ministerens Efterladenhed og Tøven. Man maa da i denne Forbindelse spørge: Hvordan med alle de andre Ting, som er ganske uafhængige af A-Byernes Planer, de Ting, som Ministeren selv skulde have foretaget sig? — jeg nævner de brandfri Skillerum, jeg nævner dem, fordi Gaskommisjonen siger, at dette maa gøres hurtigt, hvis der skal være Mening i det med det Byggeri, der er i Øjeblikket. Ministeren har intet foretaget sig. Jeg nævner Spørgsmaalet om de skudsikre Rum inden for Nybygninger, fordi man rundt omkring i Byggeverdenen ustandselig spørger: Hvornaar faar vi Regler, hvornaar faar vi Instrukser? De gør det af den ganske simple Grund, at de gerne vil udføre det i deres Nybygninger, og de spørger: Hvordan skal vi gøre det? Der maa Ministeren efter 2½ Aar svare: Ja, vi er ikke naaet saa langt endnu. Paa alle disse Omraader, hvor Ministeren kunde og burde have gjort det, er der ikke foretaget noget som helst.

Ministeren mener ikke, min Tale var gavnlig. Ja, det er nu et lille Emne, som det er værd at opholde sig ved. Hvad vil det sige, at en Tale som denne ikke er gavnlig? Jeg staaar som Medlem af et Parti, der har været med til at vedtage en Bemyndigelseslov for Ministeren, der helt giver ham Kommandoen paa dette Omraade. Efter 2½ Aars Forløb, da Ministeren intet som helst foretager sig, kommer jeg som Medlem af dette Parti og spørger ham — paa en høflig Maade, jeg beder Ministeren rette mig, hvis jeg ikke har været høflig nok, og sørge for, at jeg kan faa den fornødne høflige Tone for Fremtiden — med en saglig Opstilling af Kendsgerninger: Saadan og saadan ligger det, hvorfor er der ikke foretaget noget? Hvornaar foretages der noget, hvad er det, der kan være skadeligt? For er det ikke gavnligt, er det vel skadeligt. Den eneste Mand i Danmark, der har Indflydelse paa Igangsættelsen af disse Forhold, er den højtærede Indenrigsminister selv. Er den højtærede Indenrigsminister blevet fornærmet over det, jeg har sagt? Hvor ligger det ugavnlige i det? Det kan dog kun ligge i, at Ministeren i Fornærmelse siger: Efter denne Tale vil jeg tøve meget længere endnu, saa er jeg saa fornærmet, at det slet ikke bliver til noget. Ellers er der aldeles ingen Mening i det. (Afbrydelse). Jeg beder Ministeren have det Mod at komme